

Свекърът и свекървата пак избягали в къщи. Те легнали дано заспят. Ала гладно спи ли се? По едно време свекъра рекъл:

— Не било лесно на нашата невеста. Ти сръбна мляко, та може да не усещаш такъв глад, ала аз не зная как ще утрая до утре.

— Мълчи, мълчи! То се знае, кой изпи до капка млякото. Аз най-добре разбирам, какво е било на невестата, като я държахме все гладна. Да не си посмял вече да викаш „Сит свекър, сита свекърва“.

На сутринта седнали да ядат. Гостът изтърсил хляба от торбата и сложил гостбата. Като се наядли добре, той рекъл:

— Дорде не погладуват ситите, не хващат вяра на гладните. Дано не идвам пак да пядя с вършина говедата и козите!

В НЕБЕСАТА.

Ех, да мога да подфржкна
Аз на орлови крила
И високо да замржкна
Над сребрилата мжгла!

Да разгледам небесата
И звездите как блестят,
И как слънцето, луната
Се запалват и горят.

И на всичките дечица
От високи небеса
По една такваз звездица
Армаган ще донеса.

В. Ив. Стоянов

